

Sygn. akt **XI Ka 747/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Artur Achrymowicz (spr.)

Sędziowie: Sławomir Kaczor

Dorota Dobrzańska

Protokolant Wioleta Zawadzka

przy udziale Prokuratora Marcina Mucharzewskiego

po rozpoznaniu dnia 22 października 2019 roku

sprawy A. B. s. M. i A. z domu S., urodzonego
(...) w Ł., **A. S.** s. S. i A. z domu K., urodzonego (...) w miejscowości P.

oskarżonych z art. 231 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 27 marca 2019 roku sygn. akt.
VII K 1056/18

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na zasadzie art. 46 § 1 K.k. orzeka wobec A. B. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz J. M. kwoty 2.000 (dwa tysiące) złotych.
2. W pozostałej części wyrok ten utrzymuje w mocy.
3. Zwalnia oskarżonych od wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Dorota Dobrzańska Artur Achrymowicz Sławomir Kaczor

XI Ka 747/19 Uzasadnienie:

Sąd Rejonowy:

I A. S. uznał za winnego1 przestępstwa z art. 231 § 1 K.k. w zb. z art. 271 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. oraz z art. 12 K.k. i postępowanie co do niego warunkowo umorzył;

II A. B. skazał zgodnie z wnioskiem złożonym w trybie art. 335 § 2 zd.1 K.p.k.

Prokurator zaskarżyła wyrok

1) w odniesieniu do A. S. – w zakresie środka kompensacyjnego, stawiając zarzut obrazu art. 67 § 3 K.k. przez „nie orzeczenie”2 nawiązki na rzecz Urzędu Gminy;

2) co do A. B. – w zakresie – jak twierdziła – kary, zarzucając obrazę art. 343 § 7 K.p.k. przez jego niezastosowanie.

Wniosła: 1) w odniesieniu do A. S. – o orzeczenie 2.000 zł nawiązki, 2) co do A. B. – o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ad 1) Nawiązka na rzecz pokrzywdzonego – w myśl art. 46 § 2 K.k. – stanowi surogat naprawienia szkody lub zadośćuczynienia, o których sąd orzeka stosując – zgodnie z art. 46 § 1 K.k. – przepisy prawa cywilnego. Wydaje się więc na tyle oczywistym, że nie wymaga szerszego komentarza, iż skoro sprawca nie został oskarżony o spowodowanie szkody ani krzywdy, a w konsekwencji Sąd I instancji nie przypisał mu ich wyrządzenia, to ani o naprawieniu szkody (rozumianej zgodnie z art. 361 § 2 K.c. jako rzeczywista strata lub spodziewana korzyść) lub zadośćuczynieniu (możliwym wyłącznie w przypadku niemajątkowych szkód na osobie: art. 417², art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1, art. 446 § 4 oraz art. 448 K.c.), ani też o orzeczeniu – niejako w ich zastępstwie – nawiązki nie może być mowy.

Ad 2) Nie sposób uznać, by zarzut obrazy art. 343 § 7 K.p.k. i związany z nim wniosek o uchylenie wyroku, otwierające drogę do rozpoznania sprawy nie tylko w zakresie kary, stanowiły – jak twierdzi Autorka apelacji – zaskarżenie wyroku tylko w tym zakresie. Obraza wymienionego przepisu wchodzi zaś w grę jedynie, gdy zrealizowana zostanie jego hipoteza, tj. sąd „uzna, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, o którym mowa w art. 335 § 1”, a mimo to nie wykona jego dyspozycji „zwraca sprawę prokuratorowi”.

Oczywistym jest zaś, że hipoteza tego przepisu nie ziściła się, gdyż Sąd Rejonowy nie stwierdził braku przesłanek dla uwzględnienia wniosku. W szczególności nie zaistniała przeszkoda z § 2 ani też Sąd nie widział potrzeby jego korekty w trybie § 3, gdyż najwyraźniej w ogóle nie dostrzegł wniosku J. M..

Niemniej, choć wadliwie sformułowany, zarzut apelacji okazał się jednak w istocie słuszny. Art. 46 § 1 K.k. stanowi bowiem, iż „W razie skazania sąd /.../ na wniosek pokrzywdzonego /.../ orzeka obowiązek naprawienia/.../ szkody”. Skoro decyzja ta jest obligatoryjna, zaś – jak stanowi art. 335 § 1 zd. 1 K.p.k. – „oskarżony przyznaje się do winy, a w świetle jego wyjaśnień okoliczności popełnienia przestępstwa i winy nie budzą wątpliwości”, to jako nieracjonalny jawił się postulat uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, po to tylko, by to Sąd I instancji wypełnił dyspozycję art. 46 § 1 K.k.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Sławomir Kaczor Artur Achrymowicz Dorota Dobrzańska

1 W sposób jedynie dorozumiany, gdyż – wbrew dyspozycji art. 342 § 1 K.p.k. (czego najwyraźniej nie dostrzegła Skarżąca) – nie wyraził tego *expressis verbis*.

2 Błędna ortografia przytoczona w oryginale.